

ligere har tænkt paa, det skal jeg indrømme; det er nemlig det, at man kunde efterlyse Bedkommende, ligesom man efterlyser mistænkelige Personer, i Polititidenden, Politiefterretningerne. Men det forekommer mig dog, at det vilde være et overordentlig tvivlsomt Spørgsmaal, om dette vilde være i Humanitetens eller Frihedens Interesse. Det forekommer mig dog at være et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om det ikke er en langt lempeligere Fordring, en langt lempeligere Foranstaltning, at saadanne omstreifende, arbejdssøgende Personer skulle een Gang for alle forsyne sig med en Arbeidsbog, og at saa Kontrollen stottes paa denne Arbeidsbog, end det, at saadanne Folt skulle sættes i Gæbestoffen i Politiefterretningerne. Thi man maa paa ingen Maade tænke sig disse Politiefterretninger som et særdeles hemmeligt Aktstykke, der ikke læses undtagen af Jurisdiktionens Politimester selv, og som ikke andre Menneſter kunne faae Afgang til. Det er ganske vist ikke nogen Avis, man kan abonnere paa; men det er en Avis, som ligger paa alle Politikontorer rundt om i Landet, og som vistnok omtrent Enhver, der bryder sig om at læse den, vil kunne faae Afgang til. Det er det faktiskste Forhold; jeg tror ikke, det er vanskeligt for den, der overhovedet ønsker det, at faae Leilighed til at læse deri. Det er derfor ikke nogen særdeles snæver eller indskrænket Kreds, som Vedkommende paa den Maade bliver udpeget for, men det er store Kredse over hele Landet. Derfor synes det mig, at dette Expedient, naar man skal se Sagen fra Humanitetens og Frihedens Side, egentlig ikke anbefaler sig i nogen særdeles høi Grad eller kan være meget tryffeligt for dem, som især fra dette Synspunkt drage Omſorg for de omvandrende Arbejdere. Det har forekommet os, at man ikke med Billighed kunde tale om en „Bebyrdelse“ af denne Del af Befolkningen ved de Fordringer, som vi have stillet til dem. Vi have erkjendt, at det maatte var for meget forlangt, naar man fordrerede af disse Personer, at de skulde være forsynede med Bog og derhos skulde melde sig ved Afgang og Tilgang i alle de Jurisdiktioner, hvorhen de kom, og hver Gang, de stiftede Arbejdsherrer eller deslige, og det forekom os, at man maatte om en Foranstaltning af denne Natur med Føie kunde sige, at den generede i meget større Forhold, end den gavnede. Men det, som nu foreslaas, er noget vidt Forskjelligt derfra. Det, der nu foreslaas, er kun, at man skal slaffe sig denne Bog een Gang for alle, og ingenlunde, at man skal være forpligtet til at melde Afgang og Tilgang eller deslige, og det er jo netop dette Sidste, som udgjør det egentlig Generende. Det forekommer mig ikke, at man med Føie kan udpege det som en Gøne af nogen Betydning, at man een Gang for alle forsyner sig med en saadan Bog, og dersom der ved en saadan Foranstaltning kan opnaas noget Godt for Samfundet,

forekommer det mig ikke, at man bør vige tilbage for at træffe den, fordi der maatte kan stille sig visse Fordomme i Veien for den. — Jeg vil blot i Forbigaaende bemærke, at, naar man har villet antyde, at man paa denne Maade vendte tilbage til det indenlandske Pasvæsen, som vi allerede for mange Aar siden have aflaffet, saa bedrager man sig aldeles ved en saadan Slutning. Det indenlandske Pasvæsen bestod ikke i, at man een Gang i sit Liv skaffede sig et Pas, som man saa førte med sig som et stedse gyldigt Legitimationskort, hvor hen man end kom; men det bestod deri, at hver Gang, man skulde rejse, skulde man skaffe sig Pas, som tilmed skulde viseres baade, naar man passerede Belterne og ved andre Leiligheder. Den Foranstaltning, her omtales, er en Foranstaltning af en hel anden Karakter, og det forekommer mig i det Hele, at, saalænge man ikke hører Nogen bellige sig over, at det er Regel, at de Personer, der ville søge Erhverv som Lyende, skulde være forsynede med Skudsmaalsbog, og saa længe man ikke finder noget Vanærende eller Nedsættende i denne Bestemmelse; eller i at Søfarende skulle være forsynede med Søfartsbog, saa længe forekommer det mig heller ikke, at man kan finde noget Vanærende i, at omvankende, arbejdssøgende Personer skulle være i Besiddelse af en saadan Bog. Det forekommer mig at være en overmaade lempelig Kontrolforanstaltning, som virkelig ikke kan genere Nogen. — Naar man dernæst har sagt, at det er en Bestemmelse, som vil falde ind under disse formelle Poltillove, som dog ikke ere bestemte til at overholdes, og hvorefter det kun en Gang imellem lykkes at gribe En Anden, som da bliver straffet, hvilket Sidste fremkalder en Høielse af Ubillighed i Anledning af de Mange, som have gjort sig skyldige i det Samme, men dog ere slupne fri, saa forekommer det mig at være en Maade at slutte paa, som man aldeles ikke bør eller kan bruge om den Slags Ting. Det gjælder jo nemlig om næsten alle Politiforskrifter og alle den Slags reglementariske Forskrifter, hvoraf vi have mange, og hvoraf vi desværre Dag for Dag faae flere, at det er Bestemmelser af den Art, at det paa ingen Maade kan sættes igjennem, at alle Overtrædelser blive straffede; men denne Omstændighed opfordrer dog ikke til at sige, at man saa skal lade være at give slige Bestemmelser, fordi det sætter ondt Blod, at En bliver straffet, skjøndt saa Mange gaa fri. Det forekommer i det Mindste ikke mig, at det er en tilladelig Slutningsmaade, naar der er Spørgsmaal om den Slags Ordensbestemmelser, som her er Tale om. Jeg ser derfor ikke, at der fra det almindelige Friheds- og Humanitetsstandpunkt kan være Anledning til at træde stærkt i Sæver mod, hvad Udvalget foreslaar. — Det forekommer mig at være en overmaade lempelig Foranstaltning, som tilmed i andre Gen-